

UZASADNIENIE

<p>Formularz UWO</p> <p>Wniosek o uzasadnienie wyroku złożył w trybie art. 422 § 2 k.p.k. pełnomocnik wnioskodawcy, domagając się przedstawienia pisemnych motywów tego orzeczenia w części odnoszącej się do rozstrzygnięcia o zadośćuczynieniu w zakresie oddalającym wniosek o zadośćuczynienie ponad kwotę 30.000 złotych.</p> <p>Z uwagi na powyższe Sąd z mocy art. 423 § 1 a kpk ograniczył sporządzenie uzasadnienia do rozstrzygnięcia, których wniosek dotyczy.</p>	Sygnatura akt	IV Ko 314/20	
1. WNIOSKODAWCA			
K. C. – reprezentowany przez pełnomocnika – adw. S. T.			
2. ZWIĘZŁE PRZEDSTAWIENIE ZGŁOSZONEGO ŻĄDANIA			
1.	Oszkodowanie (kwota główna)	Odsetki	
5 520,60 złotych	---		
2.	Zadośćuczynienie (kwota główna)	Odsetki	

50 000 złotych	---		
3.	Inne		
Pełnomocnik wniósł nadto o zasądzenie na rzecz mocodawcy zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych			
3. USTALENIE FAKTÓW			
0.1.3.1. Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Fakt	Dowód	Numer karty
1.	Prokuratura Rejonowa w C. nadzorowała prowadzone przez Komendę Miejską Policji w C. wszczęte w dniu 9 listopada 2018 roku w sprawie PR 1 Ds. (...).2018 śledztwo w sprawie doprowadzenia małoletniej poniżej 15 lat K. M. do poddania się innej czynności seksualnej w dniu 7 listopada 2018 roku w C. polegającym na dotknięciu jej ręką w miejsce intymne, tj. o czyn z art. 200 § 1 kk.	akta sprawy PR 1 Ds. (...).2018	k. 26 – postanowienie o wszczęciu śledztwa
2.	W dniu 15 listopada 2018 roku o godz. 6:00 funkcjonariusze Policji z K. w C. zatrzymali K. C., a prokurator przedstawił mu zarzut popełnienia czynu z art. 200 § 1 kk.	akta sprawy PR 1 Ds. (...).2018	k. 37-38 – postanowienie o przedstawieniu zarzutów k. 44-46 protokół zatrzymania k. 68-70 postanowienie o zastosowaniu TA

	<p>Wobec K. C. na mocy postanowienia Sądu Rejonowego wC. z dnia 15 listopada 2018 roku wydanego w sprawie II Kp 919/18 zastosowano środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania na okres 3 miesięcy , tj. do dnia 13 lutego 2019 roku.</p> <p>K. C. został osadzony w Zakładzie Karnym w C..</p>		k. 71 nakaz przyjęcia
3.	<p>W dniu 10 stycznia 2019 roku w sprawie PR 1 Ds. (...).2018 Prokurator Prokuratury rejonowej w C. uchylił wobec K. C. środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania i zastosował wobec w/w środek zapobiegawczy w postaci dozoru policji.</p>	akta sprawy PR 1 Ds. (...).2018	<p>k. 211 -212v</p> <p>POSTANOWIENIE</p> <p>k. 213</p> <p>nakaz zwolnienia</p>
4.	<p>Postanowieniem z dnia 28 czerwca 2019 roku Prokurator Prokuratury Rejonowej w C. umorzył śledztwo przeciwko K. C. w sprawie PR 1 Ds. (...).2018 na podstawie art. 322 § 1 kpk wobec niepopelnienia przez podejrzanego zarzucanego mu przestępstwa.</p>	akta sprawy PR 1 Ds. (...).2018	k. 359-361 -postanowienie o umorzeniu
5.	<p>Przed aresztowaniem K. C. mieszkał z żoną i dwiema córkami, pracował na podstawie umowy o pracę w firmie (...) Sp. z o.o. Uzyskiwał wynagrodzenie w wysokości 2458,99 złotych miesięcznie.</p>	<p>protokół z informacyjnego przesłuchania wnioskodawcy i zeznania K. C.</p> <p>zaświadczenie z zakładu pracy</p>	<p>k. 82-83, 83v</p> <p>k. 8-9</p>

6.	<p>W okresie wykonywania tymczasowego aresztowania K. C. ze strony współwięźniów nie doznawał szykan, czy przemocy fizycznej. Nie był ofiarą przekroczenie uprawnień przez funkcjonariuszy. Przez okres osadzenia utrzymywał kontakt z rodziną poprzez widzenia. Było to jego pierwsze pozbawienie wolności. W trakcie osadzenia korzystał z pomocy lekarskiej. Tymczasowe aresztowanie wiązało się dla niego z uczuciem wstydu, poniżenia, strachu i przykrości. Osadzenie K. C. spowodowało także utratę możliwości zarobkowania.</p>	<p>protokół z informacyjnego przesłuchania wnioskodawcy i zeznania K. C.</p>	<p>k. 82-83, 83v</p>
7.	<p>K. C. leczył się w przeszłości i aktualnie psychiatrycznie z powodu uzależnienia od alkoholu i narkotyków.</p> <p>Stan jego zdrowia psychicznego nie pozostaje w związku ze stosowaniem tymczasowego aresztowania.</p>	<p>opinia sądowo-psychiatryczna i psychologiczna</p>	<p>k. 63-70v</p>
<p>0.1.3.2. Fakty uznane za nieudowodnione</p>			
Lp.	Fakt	Dowód	Numer karty
1.	<p>Twierdzenia K. C. dotyczące wpływu tymczasowego aresztowania na</p>	<p>protokół z informacyjnego przesłuchania wnioskodawcy i zeznania K. C.</p>	<p>k. 82-83, 83v</p>

	pogorszenie się jego stanu psychicznego i związane z tym dolegliwości w postaci bezsenności, konieczność przyjmowania leków oraz leczenie psychiatryczne.		
4. OCena DOWOdów			
o.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 3.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1,2,3,4,5,6	Wszystkie dowody z dokumentów wskazane w pkt 3.1	Wszystkie dowody z dokumentów w oparciu o które Sąd czynił ustalenia faktyczne zostały ocenione jako pełnowartościowy materiał dowodowy sprawy. Ich autentyczność nie budziła wątpliwości. Dowody te nie były kwestionowane przez żadną ze stron. Korespondowały z zeznaniami K. C..	
protokół z informacyjnego przesłuchania wnioskodawcy i zeznania K. C.	Sąd dał wiarę zeznaniom K. C. , także złożonym w charakterze informacyjnej na okoliczność prowadzonego przeciwko niemu postępowania karnego, zastosowania w stosunku do niego środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania, a także sytuacji życiowej i materialnej przed osadzeniem oraz traktowaniem jego osoby		

	<p>przez współosadzonych i funkcjonariuszy w zakładzie karnym. W tym zakresie zeznania wnioskodawcy zasługują na wiarę, są spójne, logiczne i konsekwentne. Nie zostały one podważone żadnymi dowodami przeciwnymi, a nadto korespondują z dokumentami zgromadzonymi w trakcie postępowania.</p> <p>Sąd dał też wiarę zeznaniom w/w odnośnie wykonywania przez niego pracy zarobkowej przed osadzeniem, osiągniętych dochodów. W tym zakresie twierdzenia wnioskodawcy zostały w całości potwierdzone w zebranych nieosobowym materiale dowodowym.</p>		
7	<p>opinia sądowo-psychiatryczna i psychologiczna</p>	<p>Sąd w całości przyznał przymiot wiarygodności opinii biegłych, która nie zawiera błędów w rozumowaniu logicznym, jest szczegółowa i w sposób przystępny wyjaśnia kwestie będące przedmiotem opiniowania poddając się pełnej weryfikacji.</p>	
<p><i>0.1.Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i></p>			

Lp. faktu z pkt 3.1 albo 3.2	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1.	protokół z informacyjnego przesłuchania wnioskodawcy i zeznania K. C.	<p>Sąd nie dał wiary twierdzeniom K. C. co do tego, że jego problemy natury psychicznej i związana z tym konieczność przyjmowania leków, czy podjęcia leczenia w szpitalu psychiatrycznym była spowodowana jego niesłusznym ty czasowym aresztowaniem.</p> <p>Twierdzenia wnioskodawcy w tym zakresie są nieprzekonywujące i w istocie zmierzają do uzasadnienia kwoty zgłoszonego żądania zadośćuczynienia. Stoją ponadto w sprzeczności z opinią biegłych psychiatry M. M. i psychologa M. U., którzy jednoznacznie wypowiedzieli się co do stanu zdrowia psychicznego K. C. i braku związku dolegliwości na jakie cierpi, leczenia przez niego podejmowanego ze stosowanym środkiem zapobiegawczym.</p>	
5. PODSTAWA PRAWNA			
Oszkodowanie			
1.	Kwota główna	Odsetki	
art. 552 § 4 k.p.k.			

Zwięźle o powodach podstawy prawnej	
<p>Zgodnie z treścią art. 552 § 4 kpk odszkodowanie i zadośćuczynienie przysługuje w wypadku niewątpliwie niesłusznego tymczasowego aresztowania lub zatrzymania. W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że użyte w przepisie art. 552 § 4 kpk sformułowanie „niewątpliwie niesłuszne” odnoszące się do tymczasowego aresztowania obejmuje trzy sytuacje, w których przesłanka ta zostanie spełniona.</p> <p>Po pierwsze, niewątpliwie niesłuszne tymczasowe aresztowanie ma miejsce wtedy, gdy było stosowane z obrazą przepisów rozdziału 28 Kodeksu postępowania karnego - niezależnie od rodzaju wydanego orzeczenia kończącego postępowanie. Wówczas ocena słuszności stosowania tymczasowego aresztowania dokonywana jest z punktu widzenia okoliczności istniejących w chwili jego stosowania.</p> <p>Po drugie, ma ono miejsce wtedy, gdy z uwagi na rodzaj prawomocnego rozstrzygnięcia kończącego postępowanie (orzeczenie: uniewinniające czy umarzające</p>	

postępowanie) stosowanie tego środka przymusu było niezasadne. Wówczas ocena słuszności stosowania tymczasowego aresztowania dokonywana jest z perspektywy tego rozstrzygnięcia. Chodzi tu o rozstrzygnięcia, w których oskarżonemu nie została przypisana wina, a więc gdy nie ponosi on odpowiedzialności karnej. Wyjątek stanowi jednak umorzenie postępowania z powodu niepoczytalności sprawcy i zastosowanie środka zabezpieczającego. W takim przypadku ustawodawca pozwala na utrzymanie tymczasowego aresztowania do czasu rozpoczęcia wykonywania środka zabezpieczającego.

Po trzecie, tymczasowe aresztowanie w rozumieniu przepisu art. 552 § 4 kpk będzie niewątpliwie niesłuszne wtedy, gdy – pomimo przypisania winy i sprawstwa – wobec oskarżonego nie została orzeczona bezwzględna kara pozbawienia wolności, ale np. kara łagodniejsza aniżeli kara pozbawienia wolności. (wyrok SN z 8.05.2018 r., II KK 452/17, Prok. i Pr.-wkł. 2018/10, poz. 13).

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy należy uznać, że tymczasowe aresztowania zastosowane wobec K. C. przez Sąd Rejonowy w C. postanowieniem z

<p>dnia 15 listopada 2018 roku wydanym w sprawie o sygn. akt II Kp 919/18 było niewątpliwie niesłuszne z punktu widzenia ostatecznego rozstrzygnięcia w postaci umorzenia wobec niego postępowania m. in. w oparciu o treść art. 322 § 1 kpk z uwagi na niepopelnienia przez w/w zarzucanego mu przestępstwa.</p>			
<p>Zadośćuczynienie</p>			
<p>2.</p>	<p>Kwota główna</p>	<p>Odsetki</p>	
<p>art. 552 § 4 k.p.k.</p>			
<p>Zwięźle o powodach podstawy prawnej</p>			
<p>Zgodnie z treścią art. 552 § 4 k.p.k. w przypadku niewątpliwie niesłusznego tymczasowego aresztowania lub zatrzymania, osobie wobec której zastosowano ten środek przysługuje odszkodowanie i zadośćuczynienie za doznaną krzywdę. Treść art. 552 § 4 k.p.k. wskazuje, że w zasadzie jedyną przesłanką warunkującą o odpowiedzialności odszkodowawczej Skarbu Państwa za wykonywanie tymczasowego aresztowania jest istnienie prawomocnego orzeczenia umarzającego postępowanie wobec</p>			

podejrzanego. W tym miejscu należy też od razu zaznaczyć, że jest to odpowiedzialność niejako automatyczna, gdyż ustawodawca nie przewidział żadnych okoliczności, które w przypadku wydania wskazanego rozstrzygnięcia tę odpowiedzialność by ograniczały lub wyłączały. Zatem jedyną okolicznością jaką należy badać przy rozstrzygnięciu wniosków o zasądzenie odszkodowania lub zadośćuczynienia za stosowanie tego środka przymusu jest ustalenie, czy wobec oskarżonego względem którego go stosowano zapadł wyrok uniewinniający lub umarzający postępowanie. Istnienie takiego prawomocnego rozstrzygnięcia w zasadzie będzie stanowiło jedyny warunek do zasądzenia odszkodowania lub zadośćuczynienia (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 3 lipca 2015 r., II AKa 220/15, LEX nr 1809496).

Odpowiedzialność Skarbu Państwa za niewątpliwie niesłuszne tymczasowe aresztowanie oparta jest nie na zasadzie winy, lecz na zasadzie ryzyka, co wynika bezpośrednio z treści przepisów kodeksu cywilnego regulującego odpowiedzialność Skarbu Państwa. W przedmiotowej sprawie,

z uwagi na fakt, iż postępowanie wobec wnioskodawcy zostało prawomocnie zakończone umorzeniem śledztwa wobec niepopelnienia przez niego zarzucanego mu czynu, roszczenie zgłoszone wobec Skarbu Państwa co do zasady jest słuszne.

W Kodeksie cywilnym uszczerbek typu niemajątkowego określony został mianem krzywdy, a suma pieniężna przeznaczona na złagodzenie tej krzywdy nazywana jest zadośćuczynieniem.

Powszechna praktyka sądów (por: wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 9 kwietnia 2008 r. II AKa 46/08 KZS 2008/6/48, Prok.i Pr.-wkl. 2009/2/40; postanowienie SA w Krakowie z KZS 6-8/93 poz. 55) przyjmuje przy określaniu wysokości zadośćuczynienia, iż bierze się pod uwagę nie tylko czas trwania niewątpliwie niesłusznego tymczasowego aresztowania, ale również stopień dolegliwości jego stosowania, a więc przykrości i przeżycia natury moralnej z tego wynikające, konieczność poddania się rygorom związanym ze stosowaniem aresztowania, jak również ewentualny ostracyzm środowiskowy i

<p>nieprzychylne reakcje po zwolnieniu z aresztu.</p> <p>Roszczenia o zadośćuczynienie oparte na art. 552 § 4 k.p.k. mają charakter cywilnoprawny, co rodzi ten procesowy skutek, że ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie która z tego faktu wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c., art. 232 k.p.c. w zw. z art. 558 k.p.k.). To na wnioskodawcy ciąży obowiązek wykazania okoliczności, mających dla rozstrzygnięcia korzystnego dla niego istotne znaczenie, w tym przesłanek kształtujących wysokość zadośćuczynienia.</p>	
Inne	
3.	---
Zwięźle o powodach podstawy prawnej	

<p>6.</p> <p>ROZSTRZYGNIECIE SĄDU W PRZEDMIOCIE ŻĄDANIA</p>	
Zwięźle o powodach rozstrzygnięcia	
Oszkodowanie	

1.	Kwota główna 5.520,60 złotych	Odsetki	
<p>Mając w polu widzenia ustalenia poczynione w sprawie Sąd uznał, że wskutek tymczasowego aresztowania K. C. poniósł szkodę wyrażającą się w wysokości dochodów jakie mógłby osiągnął gdyby nie został aresztowany. Wykładni pojęcia „odszkodowania” z art. 552 § 4 kpk należy dokonać na gruncie prawa cywilnego. W szczególności będzie mieć tu zastosowanie art. 361 § 2 kc, w świetle którego naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł (damnum emergens) oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono (lucrum cessans) - por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 stycznia 2001 roku, sygn. akt II KKN 351/99, LEX nr 51452. Ustalenie szkody pod postacią utraconych korzyści ma zawsze charakter hipotetyczny, polega bowiem na przyjęciu - na podstawie okoliczności, które wystąpiły po okresie spodziewanego zysku - że zysk w okresie poprzednim zostałby osiągnięty. Utrata zysku musi być przez żądającego odszkodowania udowodniona (art. 6 k.c.) - wprowadzie nie</p>	---		

w sensie wykazania co do tego pewności, ale z takim dużym prawdopodobieństwem, że praktycznie można w świetle doświadczenia życiowego przyjąć, że utrata zysku rzeczywiście miała miejsce. Od *lucrum cessans* odróżnić należy szkodę ewentualną. Prawnie obojętna szkoda ewentualna to utracona szansa na powiększenie majątku, która nie ziściła się. Szkoda ewentualna mieści się jedynie w ramach jednego z możliwych wariantów rozwoju wypadków. Różnicy między nimi należy się dopatrywać w prawdopodobieństwie ich wystąpienia, które w odniesieniu do *lucrum cessans* przyjmuje się w stopniu graniczącym z pewnością (wyrok z dnia 8 marca 2007 r. Sąd Apelacyjny w Poznaniu sygn.akt I ACa 29/07).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt sprawy niniejszej wypada zauważyć, że bezpośrednio przed tymczasowym aresztowaniem K. C. był zatrudniony w firmie (...) Sp. z o.o. na stanowisku operatora urządzeń produkcyjnych i otrzymywał wynagrodzenie netto w wysokości 2458,99 złotych miesięcznie, co odpowiada kwocie 122,68 złotych dziennie. Mając powyższe na uwadze stwierdzić należy, iż przez okres

<p>niecałych dwóch miesięcy pobytu w jednostce penitencjarnej, utracił dochód w we wniosku jego pełnomocnik. Utrata przez niego takiego zarobku pozostawała więc w bezpośrednim związku z tymczasowym aresztowaniem powodując powstanie w jego mieniu uszczerbku majątkowego w postaci szkody. Gdyby bowiem wnioskodawca nie został tymczasowo aresztowany, kontynuowałby zatrudnienie i osiągał z tego tytułu dochód we wskazanej wysokości, którą to sumę należało na rzecz wnioskodawcy zasądzić.</p>			
<p>Zadośćuczynienie</p>			
<p>2.</p>	<p>Kwota główna 30.000 złotych</p>	<p>Odsetki</p>	
<p>W związku z pozbawieniem wolności na okres niecałych 2 miesięcy K. C. niewątpliwie doznał krzywdy uzasadniającej przyznanie mu zadośćuczynienia. Pozbawienie go wolności będące efektem zastosowania środka przymusu w postaci tymczasowego aresztowania wiązało się niewątpliwie z doznawaniem cierpień natury psychicznej – przede wszystkim stresem, strachem, poniżeniem</p>	<p>---</p>		

oraz rozłąką z rodziną, co niewątpliwie spotęgowane było brakiem wcześniejszych konfliktów z prawem K. C., czy też kontaktów z policją. Oceniając intensywność negatywnych doznań związanych z pozbawieniem wolności, należy przy tym zważyć, iż K., C. jest osobą młodą, niekaraną i sytuacja zatrzymania go była dla niego nowym, nieoczekiwanym i bez wątpliwości stresującym doświadczeniem. Nadto fakt, iż o dokonanej zatrzymaniu i osadzeniu pisały lokalne gazety mógł wywołać u wnioskodawcy dalsze negatywne przeżycia w postaci uczucia przykrości, wrażenia utraty dobrego imienia, czy nawet ostracyzmu środowiskowego. W polu uwagi Sądu pozostawał również fakt, iż pozbawienie wolności w/w stopniem dolegliwości nie wykraczało poza normalne konsekwencje zastosowania tego środka przymusu. Nie był on ofiarą przemocy fizycznej, ani też przekroczenia uprawnień przez funkcjonariuszy. Nie doznał upokorzeń, ani aktów przemocy ze strony osób współosadzonych. W istocie negatywnym przeżyciem było również dla wnioskodawcy zetknięcie się z warunkami i specyfiką funkcjonowania aresztu

śledczego oraz konieczność poddania się rygorom stosowania tego środka. Zważyć należy również na obniżenie standardów bytowych, przebywanie w wieloosobowych celach, przy występującym przepełnieniu aresztu, brak odpowiednich warunków sanitarnych oraz łóżka do spania.

Dla wykładni pojęcia „zadośćuczynienie”, o jakim mowa w mającym stosowne odniesienie art. 552 k.p.k., miarodajne są przepisy prawa cywilnego materialnego, a zwłaszcza art. 445 § 1 k.c., z którego wynika, że zadośćuczynienie winno być „odpowiednie”. Pojęcie „odpowiedniej sumy” (art. 445 § 1 k.c.) ma charakter niedookreślony, jednakże orzecznictwo wskazuje kryteria, którymi należałoby kierować się przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia. Winno ono mieć charakter kompensacyjny, a więc musi przedstawiać odczuwalną wartość ekonomiczną. Nie może jednakże być wartością nadmierną w stosunku do doznanej krzywdy. Zatem „wartość odpowiednia” to kwota zawarta w granicach odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa. Indywidualny charakter zadośćuczynienia

przesądza o tym, że ostateczne ustalenia, jaka konkretnie kwota jest "odpowiednia" z istoty swej należy do sfery swobodnego uznania sędziowskiego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2008 r. w sprawie III KK 349/07 Lex 346707; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 lipca 2009 r. w sprawie WA 24/09,OSNwSK 2009/1/1524).

Ustalając wysokość kwoty zadośćuczynienia za doznaną krzywdę należy brać pod uwagę czas trwania pozbawienia wolności i warunki, w jakich ono przebiegało, a także negatywne przeżycia psychiczne, wiążące się z faktem niesłusznego pozbawienia wolności, jak również skutki o charakterze niematerialnym w zakresie zdrowia poszkodowanego.

Ustalając na podstawie tych kryteriów wysokość zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, należy również mieć na względzie siłę nabywczą określonej kwoty pieniężnej, a także warunki materialne panujące w społeczeństwie.

Mając na uwadze powyższą argumentację, Sąd tytułem zadośćuczynienia zasądził na rzecz K. C., uznając ją za odpowiednią,

kwotę 30.000 (trzydziestu tysięcy) złotych. Kwota ta ustalona została w relacji do powszechnie dostępnych danych dotyczących średniego miesięcznego wynagrodzenia.

Z drugiej strony Sąd ocenił, iż kwota 50.000 zł, której domagał się pełnomocnik wnioskodawcy jest nadmiernie wysoka. Zatrzymanie i zastosowanie tymczasowego aresztowania przebiegało wszakże zgodnie z określonymi procedurami, zaś w toku trwania postępowania przygotowawczego, wobec zmiany okoliczności, zamieniono je na środek zapobiegawczy o charakterze nieizolacyjnym.

Zdaniem Sądu zasądzona na rzecz K. C. kwota nie odbiega od sum pieniężnych przyznawanych w ramach dotychczasowej praktyki sądowej związanej z orzekaniem zadośćuczynienia za krzywdę za niesłuszne tymczasowe aresztowanie w trybie art. 552 k.p.k., czy też orzekanym na podstawie ustawy z dnia 23 lutego 1991 roku o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu

Państwa Polskiego (Dz. U. Nr 34 poz. 149 z późn. zm.). W kontekście kategorii spraw wszczynanych w trybie art. 8 ust. 1 przywołanej ustawy w judykaturze panuje opinia, którą z powodzeniem można przełożyć również na grunt spraw wszczynanych na podstawie art. 552 § 4 k.p.k., iż zadośćuczynienie za doznaną krzywdę winno być ustalane z umiarem, tak by nie służyło wzbogaceniu się (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 22 sierpnia 2013 r. w sprawie II AKa 264/13, LEX nr 1388790). Zgodnie z przytaczaną wcześniej zasadą umiarkowanego rozmiaru zadośćuczynienia uznać należy, iż nie może prowadzić ono do nadmiernego wzbogacenia wnioskodawcy, nie taka bowiem jest jego funkcja. Z drugiej strony zaś przyznane zadośćuczynienie nie może być symboliczne i stanowić musi realną wartość, adekwatną do rozmiaru poniesionej krzywdy.

Zdaniem Sądu kwota przyznanego zadośćuczynienia stanowi adekwatną rekompensatę, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter cierpień moralnych oraz krzywd, jakich doświadczył K. C. w związku z pozbawieniem wolności, a nadto

odpowiada wymogom sprawiedliwości i niewątpliwie wyraża odczuwalną ekonomicznie wartość.

Wskazać przy tym należy, iż wnioskodawca nie wykazał w wystarczający i wiarygodny sposób swoich twierdzeń, jakoby niesłuszne tymczasowe aresztowanie miało znaczący wpływ na jego stan zdrowia psychicznego i wywołało trwałe uszczerbek na jego zdrowiu.

Choć zebrany materiał dowodowy wskazuje, iż K. C. leczy się aktualnie psychiatrycznie, to nie można tracić z pola widzenia, iż przyczyną jego przyjęcia do szpitala psychiatrycznego – jak wskazano w dołączonej do akt dokumentacji medycznej – były zaburzenia psychiczne i zachowania spowodowane używaniem narkotyków i innych substancji psychoaktywnych. Nadto w momencie zatrzymania przy K. C. zostały zatrzymane także środki odurzające w postaci ziela konopi innych niż włókniste. Z historii choroby wynika, iż K. C. zażywał substancje psychoaktywne od 16 roku życia w postaci marihuany, amfetaminy i alkoholu, a jego przyjęcie do Centrum (...) Sp. z o.o. miało na celu podjęcie leczenia odwykowego.

Potwierdza to opinia psychiatryczna wywołana w sprawie niniejszej, z której wynika, iż wnioskodawca był leczony już w kwietniu i w październiku 2018 roku na oddziale psychiatrycznym szpitala w C. z powodu zaburzeń psychicznych spowodowanych użyciem alkoholu.

Nadto w trakcie prowadzonego postępowania przez Prokuraturę Rejonową w C. w sprawie PR 1 Ds. (...).2018 wywołana została opinia sądowno – psychiatryczno – psychologiczno – seksuologiczna w stosunku do K. C., gdzie biegli – co należy podkreślić badali wnioskodawcę w okresie jego osadzenia- i wywiedli, iż K. C. był prawidłowo zorientowany allo – i autopsychicznie, chętnie odpowiadał na pytania, a jego wypowiedziom towarzyszyła prawidłowo mimika i zabarwienie emocjonalne.

Wywołana w niniejszej sprawie opinia biegłego psychiatry i psychologa w osobach M. M. i M. U. i jej wnioski końcowe wskazują, iż u K. C. nie stwierdzono objawów , które można by zinterpretować jako efekt niesłusznego osadzenia. W przeprowadzonych badaniach nie stwierdzono także występowania cech

depresyjnych, ani specyficznych zaburzeń psychicznych spowodowanych sytuacją w jakiej się znalazł tj. tymczasowym aresztowaniem.		
Inne		
3.		
7. <i>1Inne</i> ROZSTRZYGNIECIA ZAwarte w WYROKU		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
II.	Mając na względzie powyższe rozważania - wniosek K. C. w zakresie żądania zadośćuczynienia ponad kwotę zasądzoną w wyroku należało oddalić jako żądanie nadmierne, wygórowane i nie odpowiadające rozmiarowi doznanej krzywdy.	
III.	W postępowania wnioskodawca korzystał z pomocy fachowego pełnomocnika wobec czego koniecznym było zasądzenie kosztów w tym zakresie. Dlatego też Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz wnioskodawcy kwotę 354,24 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w związku ustanowieniem jednego pełnomocnika. Kwota ta znajduje	

	<p>swoje uzasadnienie. w przepisach</p> <p>Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r. poz. 1800 z późn. zm.) i ujętych tam stawkach maksymalnych określonych w § 11 ust. 6 w zw. z § 17 pkt 1 cyt. rozporządzenia.</p>	
8. Koszty procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
IV.	Kosztami postępowania Sąd obciążył Skarb Państwa w oparciu o przepis art. 554 § 4 k.p.k.	
9. 1Podpis		